

Arrest

nr. 69 048 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Krishnapur, Comilla District. U woonde daar samen met uw vader, uw moeder, uw broer en uw zus. Uw moeder woont daar nog. Uw zus is getrouwd.

En uw vader en broer verlieten het huis al voor u en u weet niet naar waar ze trokken. U hebt alleen nog contact met uw moeder in Bangladesh. Vanaf 1996 was u betrokken bij BNP (Bangladesh International Party). U was geen officieel lid, maar werkte voor BNP omdat uw vader ook betrokken was bij die partij. Op 13 januari 2009 werd u gearresteerd door de politie. Er was een vechtpartij tussen leden van Awami League en BNP vlak bij uw winkel en u werd opgepakt terwijl u buiten kwam kijken uit nieuwsgierigheid. Diezelfde dag werd er een rechtszaak tegen u gestart. Deze rechtszaak was vals, u had niets misdaan. Ze werd gestart door leden van Awami League (AL). Na één dag kwam u vrij dankzij de tussenkomst

van een lokale leider van de BNP. Nadat u vrij kwam verschool u zich. Op 5 april 2010 verliet u Bangladesh. U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw relaas.

B. Motivering

Volgens uw verklaring diende u Bangladesh te verlaten ten gevolge van uw activiteiten bij BNP (Bangladesh International Party) en problemen met de Awami League (AL). Ten gevolge van die problemen loopt er in Bangladesh een valse zaak tegen u. Het CGVS (Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw relaas.

Ten eerste baseert u uw problemen op uw politiek profiel, maar u kan het CGVS niet overtuigen van uw politieke profiel. U hebt geen kennis over BNP. U wordt gevraagd waar BNP voor staat en u antwoordt 'Bangladesh International Party' (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit klopt niet. BNP staat voor Bangladesh Nationalist Party. Volgens uw verklaring werkte u mee aan de verkiezingscampagne van BNP en ging u huis aan huis mensen overtuigen om op BNP te stemmen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Van iemand die dit soort werk deed voor een politieke partij kan verwacht worden dat hij op z'n minst elementaire kennis bezit over het partijprogramma van BNP. Dit is bij u niet het geval. Wanneer u gevraagd wordt om enkele concrete programmapunten op te sommen van BNP antwoordt u dat u gehoord hebt van uw vader dat BNP het land wilt ontwikkelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U wordt meermaals gevraagd om iets concreets te geven. U verklaart dat u niet veel weet over BNP omdat u geen grote post had en herhaalt nogmaals dat uw vader vertelde dat BNP veel goede dingen deed voor het land (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u een meer concrete vraag wordt gesteld zoals de visie van BNP over religieuze minderheden of hun visie bij de verkiezingen van 2008 komt u opnieuw niet verder dan te antwoorden dat ze het land ontwikkelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit is geen concreet standpunt, dit is een vaag antwoord en iets wat elke politieke partij in Bangladesh verkondigt. U hebt feitelijke kennis over de leiders, de parlamentsleden en de coalitiepartners van BNP. Maar uw slechte kennis over meer praktische vragen over de BNP, zeker gezien uw taak binnen de BNP, doet vermoeden dat u deze feiten vanbuiten hebt geleerd. U legt bovendien geen enkel bewijs voor dat u effectief betrokken was van de BNP.

Ten tweede verklaart u dat u op 13 januari 2009 gearresteerd werd nadat er een gevecht was ontstaan tussen leden van BNP en AL vlak bij uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), maar het CGVS hecht geen geloof aan deze arrestatie. U verklaart dat u gearresteerd werd omdat men wist dat u werkte voor BNP (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaart dat er vanaf 13 januari 2009 ook een valse zaak loopt tegen u (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart dat dit een politieke zaak is, die ingediend werd door mensen van AL (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart dat u beschuldigd werd voor het deelnemen aan een gevecht (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u tijdens uw eerste interview, de vragenlijst van het CGVS afgenomen door DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken), verklaarde dat de rechtszaak te maken had met mishandeling van vrouwen en het verduisteren van geld (zie vragenlijst CGVS, p. 2). U antwoordt dat de mensen van AL een klacht tegen u indienden voor het mishandelen van vrouwen. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom AL daarvoor een klacht indiende, terwijl u werd opgepakt voor een gevecht, antwoordt u dan weer dat er geen zaak tegen u loopt wegens het mishandelen van vrouwen maar enkel één wegens het gevecht (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze verklaringen zijn niet coherent en daardoor ongeloofwaardig.

Bovendien is het ook bevreemdend dat de politie u na uw vrijlating zoekt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) omdat er een zaak tegen u loopt, terwijl de zaak al liep op het moment dat u vrijgelaten werd. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt antwoordt u, tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, dat de politie u niet zoekt, maar de leden van AL (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarna wordt u ermee geconfronteerd dat het bevreemdend is dat er een rechtszaak tegen u loopt en dat u toch niet gezocht wordt door de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U sluit uw antwoord af met dat u op dit moment van niets weet hebt.

Bovenstaande incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten derde hebt u geen enkele kennis over de rechtszaak die, volgens uw verklaring, tegen u werd opgestart. U weet niet wie de klacht tegen u neerlegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U weet niet bij welke rechtbank deze zaak loopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet niet in welke fase de rechtszaak zich op dit moment bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U hebt bovendien geen advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u in Bangladesh geen hulp inriep van een advocaat antwoordt u dat u dat niet nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U wordt gezegd dat het toch nuttig kan zijn om een advocaat te hebben indien er een zaak tegen u loopt. U antwoordt dat u toen niet meer in het land was. Dit klopt niet want u verbleef na het opstarten van de zaak nog meer een jaar in Bangladesh (wat uw subjectieve vrees ondermijnt). U antwoordt daarop dat u niet wist bij wie u hulp moest zoeken en dat u geen kans had om hulp te zoeken. U verklaart dat u helemaal niets weet over uw zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen informatie probeert in te winnen zegt u dat u niet aan die informatie kan geraken (zie

gehoorverslag CGVS, p. 8). U wordt erop gewezen dat u nog steeds contact hebt met uw moeder en u zegt dat u het aan uw moeder gevraagd hebt en dat uw schoonbroer voor documenten zal zorgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u al een jaar in België bent en dat u al tijd genoeg had om u te informeren verklaart u dat AL aan de macht is en dat het bijgevolg moeilijk is om aan documenten te geraken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U wordt gevraagd of ze de lokale leiders van de BNP niet kan contacteren, want zij hebben u ook geholpen met het vrijkomen uit de politiecel (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U antwoordt dat op dat moment AL nog niet aan de macht was. Dit klopt niet. U werd gearresteerd op 13 januari 2009 en AL won de verkiezingen in eind december 2008. U geeft geen enkel duidelijk argument waarom u niet geïnformeerd bent. U legt bovendien geen enkel document voor dat uw arrestatie of de rechtzaak die tegen u loopt bewijst.

Ten slotte legt u geen enkel document voor om uw asielaanvraag te ondersteunen. Zelfs geen enkel identiteitsdocument. Het is nochtans gemakkelijk om bijvoorbeeld een geboortebewijs te bekomen. U verklaart dat u nog documenten zal voorleggen en dat u daar nog wat tijd voor nodig hebt. Het CGVS kan geen rekening houden met dit argument. U bent al meer dan een jaar in België en u hebt nog steeds contact met het thuisfront. U had al lang documenten kunnen voorleggen of informeren over uw situatie.

Het feit dat u dit tot op dit moment nog steeds niet gedaan hebt wijst erop dat u geen subjectieve vrees hebt en geen interesse toont in uw zaak. Dit maakt uw aanvraag ongelofwaardig. Bovendien moet het voorleggen van documenten steeds gepaard gaan met een geloofwaardig asielaanvraag. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet het zo in uw geval.

Bijgevolg hebt u het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 62 en 48, §§ 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); van artikel 4, §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (zoals geïmplementeerd in Belgische wetgeving); en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Wat de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald in artikel 57/7ter, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoeker aangehaalde artikel 4, vijfde paragraaf van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.1.2. Verzoeker benadrukt dat hij doorheen de asielprocedure geloofwaardige, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent de feiten die de grondslag vormen van zijn asielaanvraag. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 4, §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en meent dat de bestreden beslissing niet aantoot waarom verzoeker niet aan de eisen van genoemde richtlijn zou voldoen. Verzoeker merkt op dat hij een meer dan oprechte poging heeft ondernomen om zijn asielrelaas bij de Belgische asielinstanties te staven, minstens toch een inspanning naar beste vermogen daartoe heeft geleverd; dat hij tevens naar best vermogen alle mogelijke nuttige en concrete elementen heeft overgeleverd ter feitelijke omkadering van zijn asielaanvraag; dat van verzoeker niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij stukken neerlegt over de episodes waarbij hij geslagen werd, dat het heel moeilijk, zometer onmogelijk is om van deze feiten een bewijs voor te leggen; dat het verwonderlijk is dat het Commissariaat-generaal (CGVS) het na het gehoor niet nuttig of volstrekt aangewezen heeft gevonden om verzoeker uit te nodigen bewijzen aan te brengen die noodzakelijk geacht werden bij het opstellen van de bestreden beslissing; dat verzoeker inderdaad tijdens het gehoor op het CGVS geen materiële bewijzen heeft aangebracht omtrent de rechtszaak die tegen hem werd aangespannen; dat het beginsel van goed bestuur gebiedt dat verzoeker de kans wordt geboden om na afloop van het eerste gehoor en zeker na afloop van het tweede gehoor om concrete en originele stukken neer te leggen omtrent de door hem aangehaalde feiten; dat verzoeker minstens diende te worden gewezen op het feit dat het niet voorleggen van bewijsstukken een negatieve invloed kan hebben op het beslissingsproces, wat het CGVS echter heeft nagelaten te doen; dat verzoeker zich het recht voorhoudt in een later stadium van de procedure stukken ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neer te leggen; dat verzoeker nu reeds drie stukken bijvoegt, met name een charge sheet (met Engelse vertaling), een FIR (met Engelse vertaling), en record sheet of the *Judicial Magistrate* die het bestaan aantonen van een proces dat thans tegen verzoeker in Bangladesh wordt gevoerd; dat de verklaringen van verzoeker niet in strijd mogen zijn met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag; dat het CGVS geen enkel rapport of andere referentie aanhaalt waaruit blijkt dat de feitelijke elementen zoals aangehaald door verzoeker ontkracht worden, wat tenslotte verzoekers algemene geloofwaardigheid enkel maar versterkt; dat op grond van het uitgebreide gehoorverslag kan worden vastgesteld dat verzoeker als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De bewijslast betreffende de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In casu oordeelde de commissaris-generaal (i) dat verzoeker hem niet kon overtuigen van zijn politiek profiel, (ii) dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde betreffende zijn arrestatie, (iii) dat verzoeker geen enkele kennis had van de rechtszaak die tegen hem zou zijn opgestart en (iv) dat verzoeker geen enkel document neerlegde dat zijn identiteit of zijn asielrelaas kan ondersteunen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet overtuigde wat zijn politiek profiel betreft. Hij weerlegt dit niet.

Gelet op het feit dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal geen coherente verklaringen aflegde over de redenen van zijn arrestatie (zie bestreden beslissing, ten tweede) en dat verzoeker geen enkele kennis had over de rechtszaak die tegen hem zou zijn opgestart (zie bestreden beslissing, ten derde) – terwijl verzoeker nochtans verklaarde om deze redenen Bangladesh te hebben verlaten en dit de kern van zijn asielrelaas betreft – oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet zoals al gesteld niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal geen enkel document neerlegde ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Zo legde hij geen enkel bewijs neer van zijn betrokkenheid bij de BNP, noch van zijn rechtszaak noch van zijn identiteit. Waar verzoeker meent dat hem niet de kans werd geboden om na afloop van het eerste gehoor en zeker na afloop van het tweede gehoor concrete en originele stukken neer te leggen en dat hem minstens diende te worden gewezen op het feit dat het niet voorleggen van bewijsstukken een negatieve invloed kan hebben op het beslissingsproces, overtuigt hij niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 juli 2011 werd gewezen op het feit dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn moeder en dat hij het haar gevraagd heeft en dat zijn schoonbroer voor documenten zou zorgen. Geconfronteerd met het feit dat hij al een jaar in België was en dat hij al tijd genoeg had om zich te informeren, beweerde verzoeker – verkeerdelijk – dat AL aan de macht was en dat het bijgevolg moeilijk is om aan documenten te geraken. Gezien verzoeker al meer dan een jaar in België was en nog steeds contact had met zijn thuisfront, mag er redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij reeds documenten kon

voorleggen of zich reeds had geïnformeerd over zijn situatie. Dat verzoeker niet gewezen werd op het belang van het aanbrengen van bewijsstukken, kan dan ook niet worden volgehouden.

Het is aan verzoeker om ondersteunende stukken zo snel mogelijk over te maken aan de bevoegde asielinstantie(s). In de oproepingsbrief die op 22 juni 2011 aangetekend naar verzoeker verstuurd werd, stond trouwens duidelijk vermeld dat hij elk stuk ter ondersteuning van zijn asielaanvraag diende mee te brengen naar zijn interview op het Commissariaat-generaal. Verzoeker heeft op 26 mei 2010 in België asiel aangevraagd en is op 14 juli 2011 gehoord door het CGVS. Hij heeft dus ruimschoots (14 maanden) de tijd gehad om de nodige bewijsstukken te verzamelen én over te maken.

Verzoeker voegt drie nieuwe documenten aan bij zijn verzoekschrift, waarvan hij de originelen ter zitting neerlegt, evenals een getuigschrift van de BNP. De eerste documenten dateren van 14 januari 2009, 15 maart 2009 en 18 mei 2011. Verzoeker geeft geen redenen waarom hij deze stukken niet eerder heeft neergelegd. Zo verklaarde verzoeker pas op 5 april 2010 Bangladesh te hebben verlaten. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 14 juli 2011 werd aan verzoeker gevraagd of hij bewijs heeft van deze aanhoudingen waarop verzoeker antwoordde "*Nee. Ik geraakte er niet aan. Ik wacht nog op bepaalde documenten.*" Vervolgens gevraagd op welk document van de arrestatie verzoeker wacht, antwoordt verzoeker "*Het bewijs van de borgsom.*" (gehoor, p. 5-6). Het bewijs van de borgsom legt verzoeker niet neer. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoeker legt een getuigschrift van de BNP neer, vertaald op 22 mei 2011. Getuigschriften van een politieke beweging kunnen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Terecht merkt verweerder op dat verzoeker nog steeds geen enkel identiteitsdocument aanbrengt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS